

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

Τ Ο Υ

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ.

Ψαλλομένη τῇ Δεκάτῃ τοῦ Φεβρουαρίου Μηνός.

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΥ.

Νῦν τύποις ἐκδοθεῖσα, καὶ μετ' ἐπιμελείας
ὅτι πλείστης διορθωθεῖσα.



ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΑΤΚΗ.

1854.





Ο ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ.



ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμιακὸν Ψαλμὸν.
 Eis τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν
 Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ποίημα Γεωργίου Τραπεζουντίου. Ἦχος Α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἔνδοξε, καὶ τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μετ' ἀγίων Ἀγγέλων, παντοίας ταῖς βασάνους ὑπέστης στερόνως, καὶ τυράννων ὠμότητα, καὶ μαρτυρήσας γενναίως, ὑπὲρ Χριστοῦ, συνευφραίνῃ τοῖς μαρτύρων χοροῖς.

Μαρμαρυγαῖς ἀκηράτοις καταστραπτόμενος, τοῦ νοητοῦ Ἡλίου, ὡς Χαράλαμπε μάκαρ, ὀλόφωτος ἐδείχθης μάρτυς Χριστοῦ, Ἱερεὺς τ' ἐννομώτατος· διὸ Χριστῷ συνυπάρχων ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ κόσμου παντὸς πρέσβευε.

Τῶν ἀδολοφόρων χορδαῖς συναυλιζόμενος, ἐν οὐρανοῖς τρισμάκαρ, παρεστῶς τε τῇ θείᾳ, Τριάδι τῇ ἀνάρχῳ μνήμην ποιῶν, τῶν τελούντων τὴν μνήμην σου, καὶ τὴν πανσέβαστον Κίαν σου εὐλαβῶς, προσκυνούντων μετὰ πίστεως.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον πανηγυρίζει μυστικῶς, νέαν στολήν ἐνδυσασμένη, ὡς πορφύραν, καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τοῦ ἀθλοφόρου Χαραλάμπους· τοῦτον γὰρ ἐν εὐσεβείᾳ ἐκθρεψασμένη, θυσίαν ἀμωμον δεκτὴν καὶ εὐάρεστον Χριστῷ προσήγαγε· διὸ ὁ νικητὴν τοῦτον τῶν παρανόμων, ἀναδείξας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ στεφανώσας, καὶ δοξάσας, καὶ ἡμῖν κατάπεμψον, ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος Β΄.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Σὺμπασα ἡ Ἑλλάς, ἐνδέων νῦν ἀγαλλου, κατέχουσα ἐν κόλποις, τὴν σεβάσμιον Κάραν, τὴν τοῦ Ἱερομάρτυρος. Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ.

Ω θύματος φρικτοῦ, ὡς τεραστίου ξένου· ὅστ᾽ αὖ γὰρ τῶν μαρτύρων, ἰάσεις ἐκτελοῦσι, καὶ θαύματα παράδοξα.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίφη νῦν τῶν πιστῶν, καὶ τῆς Ἑλλάδος παῖδες, ἀσπασασθε προθύμως, τοῦ θείου Χαραλάμπους, τὴν Κάραν τὴν σεβάσμιον.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πάγχρυσε κιβωτὲ, καὶ στάμνε μανναδόχε, Μαρία Θεοτόκε, τὸν σὸν υἱὸν δυσώπει, τοῦ σῶσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ΄.

Ως στύλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ κύχνος ἀείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφῆ, ἐδείχθης Χαράλαμπε· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας καὶ εἰδῶλων τὴν σιοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε, σωθῆναι ἡμᾶς.



ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ.

Τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Τὸ ἀ. Ἀντίφωνον, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέ-
κραξα, ἰστώμεν Στιχ. ἢ καὶ ψάλλομεν Στιχ. προσόμοια.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθήμενοι.

Οἶλος ἐκ νεότητος, ἀνατεθεῖς τῷ Δεσπότη, τοῦτον ἐπε-
πόθησας, καὶ αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἠκολούθησας, κα-
θαρθεῖς πάσης δέ, τῶν παιδῶν κηλίδος, θείαν χάριν κα-
τεπλούτησας, τελεῖν ἰάματα, καὶ θαυματουργεῖν τὰ πα-
ράδοξα· καὶ μάρτυς ἐχηρημάτισας, πάσαις προσβολαῖς τῶν
κολάσεων, ἀκλόνητος μείνας, δυνάμει τοῦ τυθέντος ἐν
Σταυρῷ· ὃν ἐκτενωὶς καθικέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ηῶλοις προσηλούμενον, σοῦ τὸ σωτήριον σῶμα, τὸ καρ-
τερικώτατον, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, καὶ ἀήκητον,
τὴν ψυχὴν ἀτρεπτον, καὶ τὸν νοῦν ἄσυλον, διετήρεις συν-
τριβόμενος· θεῖος γὰρ ἔρωσ σε, ἐνδοθεν πλουσίως ἀνέφλε-
γε, καὶ φέρειν τῶν κολάσεων, ἅπασαν ἰδέαν ἠρέθιζε, μάρ-
τυς ἀθλοφόρε, Χριστοῦ τῶν παινημάτων κοινωνέ, ἐν παρ-
ρήσιᾳ ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χαράν τὴν ὑπέρλαμπρον, καὶ τὴν ὑπέρτιμον δόξαν, ἀ-
θλήσας κεκλήρωσαι, καὶ τὴν αἰωνίζουσαν ἀγαλλία-
σιν, Ἰσρεὺ Ὅσιε, ἀθλητὰ τίμιε, Στρατιώτα γενναιότατε, ὁ
τὰ στρατεύματα, καὶ τὰς παρατάξεις τοῦ δράκοντος, αἰ-
μάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἄρδην κατακλύσας τῇ χάριτι,
καὶ θεῖα ἐντεύξει νεκροὺς ἐξαναστήσας ἀληθῶς, καὶ παρ-
ρήσιᾳ δεόμενος ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερα προσόμοια. Ἦχος Δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Εδωκας τὸ σῶμά σου πρὸς τὰς βασάνους Ἀοίδιμε, τὴν
ψυχὴν δὲ ἐτήρησας, ἄμωμον ἀκίβδηλον, πάσης ἀμαρ-
τίας, καὶ τῆς δυσσεβείας, τῶν παρανόμων αἰκιστῶν, καὶ
ἀνυψώσας τὸν νοῦν μετάρσιον, πανόλβιε Χαράλαμπες, πρὸς
τὸν Δεσπότην καὶ πλάστην σου, κατοικεῖν κατηξίωσαι, εἰς
παστάδα οὐράνιον.

Ε"δωκας τοῖς δούλοις σου, τὸν σὸν θειόποντα Κύριε, **ΧΑΡΑΛΑΜΠΗ** τὸν ἔνδοξον, ἴασιν ἀλάθητον, νόσων πολυτρόπων, καὶ παραμυθίαν, τῶν συμφορῶν καὶ λυπηρῶν, καὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης μέγιστον· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, πολυεὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν ἦνπερ εἴληφας, παρὰ Θεοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, ἀθλοφόρε Χαράλαμπες, χάρις τῶν ἰάσεων, πᾶσι παρεμφαίει, καὶ τῶν θυμασιῶν, ἢ ἀναρίθμητος πληθῆς, τὰς δωρεάς σου κηρύττει Ἄγιε· ὡς ὄντως ὑπὲρ λόγον τε, καὶ νῦν ἀπέιληφας ἔνδοξε, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τῶν μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα. Ἦχος Δ'.

Ε"πισθας τῷ Θεῷ θυσίαν αἰνέσεως, ἱεουργῶν τῷ Δεσπότη, καὶ κτίστη σου, ὡς Ἱερεὺς ἐνομώτατος· οὗ καὶ τοῦ πάθους γέγονας μιμητὴς θεόφρον Χαράλαμπες· σεαυτὸν γὰρ θυσίαν εὐπρόσδεκτον προσήγαγες, τῷ δια σέ θυσίαν ἑαυτὸν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσαγαγόντι, διό συναγάλλη αὐτῷ εἰς οὐρανίους σκηνώσεις, ἐν Ἐκκλησίᾳ τῶν πρωτοτόκων· ὧ καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ἵνα ῥυσθῶμεν ὀργῆς καὶ θλίψεως, οἱ τιμῶντές σε τὴν πανέορτον μνήμην, καὶ πόθῳ ζέοντι προσκυνοῦντες τὴν σὴν Κίβραν, τὴν ἀπειρα θαύματα βρύουσαν, καὶ λοιμῶδη νόσον ἐκ ποδῶν ποιουμένην, σωτηρίαν καὶ ἴασιν ἡμῖν βραβεύουσαν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο' δια σέ θεοπάτωρ, Προφήτης Δαβὶδ.

Εἴσοδος, τὸ, Φῶς ἰλαρὸν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχηθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοσύνη-

www.teezauriitmes.gr
 τωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἄλλοις μαρτύρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστευσήτε μοι, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται, ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σωζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα, καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό· οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθῆναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκώσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἢ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτούς ἀξίους εαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινῆσιν ἔθνη, καὶ κρατήσῃσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποισθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀληθείαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφία Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. Ε'. 16.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ἰψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διαῆμα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπεῖ αὐτῶν· λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καὶ περι-

θήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον· λήφεται ασπίδα ἀκαταμάχητον, οσιότητα· ὄξυνεϊ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν αἰλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χαλαζαὶ· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάστιγε δικασταὶ περᾶτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Καὶ γίνεται ἡ συνήθης ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος Α'.

Εὐφραίνεσθε ἐν Κυρίῳ πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ σκιρτήσατε ἀγαλλόμεναι, τὴν Κάραν τοῦ μεγαλομάρτυρος ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ἐν κόλποις κατέχουσαι, ὡς θησαυρὸν βαθυταίλαντον καὶ ἀνεξάλειπτον· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ὁσημέραι ἀπαρυσόμενοι ἐξ αὐτῆς τὰ τῶν ἰάσεων ρεῖθρα· τῆς πανώλους λοιμικῆς ἀπαλλαττόμεθα νόσου, εὐχαριστοῦντες Θεῷ, τῷ κηδεμόνι καὶ Σωτῆρι τῶν ψυχῶν, καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὸν θεῖον ἀγῶνα καλῶς ἀγωνισάμενος μάρτυς Χαράλαμπος, τῆς οὐρανῶν βασιλείας οἰκῆτωρ γέγονας, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τοῦ κόσμου παναοίδιμε· τὸ δὲ καρτερικώτατόν σου σῶμα, ἐν τῇ γῇ κατέλιπες, ἵαμα σωτήριον τοῖς αὐτῷ προσιοῦσι, καὶ ἀπτομένοις μετὰ πόθου· τὴν δὲ πάντιμόν σου Κάραν, ἡ Ἑλλὰς ἐκτήσατο πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ θησαυρὸν πολῦτιμον· δι' ἧς τῶν ὄντως ἐφετῶν τυγχάνει, καὶ τῶν ἐναντίων ἐκλυτροῦται, ἐπισκιάσει τῆς ἐν σοὶ θείας χάριτος.

Πίστει καὶ πόθῳ ἀναφλεχθεὶς τῷ πρὸς τὸν Δεσπότην σου ζέοντι, καὶ τῷ μαρτυρίῳ τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, ὡσπερ κλίμακι χρησάμενος· ἀνῆλθες πρὸς οὐρανόους λειμένας, καί κειθεν τῇ θεόθεν δοθείσῃ σοι χάριτι, ἐποπτεύεις τοὺς τελούντας τὴν σεβάσμιον μνήμην σου, καὶ τοὺς σοὺς γεραίροντας ἀγῶνας, καὶ τὴν σὴν πάντιμον Κάραν κατασπαζομένους, μάρτυς ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ.

Ὁ αὐτός.

Τὰ τοῦ πονηροῦ ἠκονημένα βέλη, ἀπήμβλυνας Ἄγιε, τῇ τῶν σῶν ἀδελῶν ἀντιτυπία, καὶ κατήσχυνας ὄφιν τὸν ἀρχέκακον, καὶ τὸ τοῦτου ὄργανον Σεβῆρον τὸν ἀσεβέστατον· ἀκλινεῖ γὰρ διανοία τῇ πέτρα ἐρηρυσμένος τῆς πίστεως, ἀδιάσειστος ἔμεινας· διὸ αἱ ἀντιφάσεις τῆς ἀσεβείας, οὐ κατίσχυσαν περιτρέψαι τὴν στερρὰν σου εὐσέβειαν· ἀνθ' ὧν ἐν οὐρανοῖς συγχορεύεις Ἀγγέλοις, καὶ πρεσβεύεις ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν πίσει καὶ πόθῳ τιμώντων ἐν ἄσμασι, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν σου.

Ὁ αὐτός.

Μεγαλομάρτυς ἀδελχὰ τοῦ Χριστοῦ Χαράλαμπε γενναϊότατε, σὺ ῥωμαλαίῳ φρονήματι, τὸν ὄντως Θεὸν μεγαλοφώνως ἐν σταδίῳ ἐκήρυξας, τῶν παρόντων καταφρονήσας ὡς προσκαίρων· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς ἐπαγαλλόμενος σὺν τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων, ἀπαύστως τὸν Χριστὸν, ὃν υἱὸν Θεοῦ παρρησίᾳ ὡμολόγησας, ἐκέτευε εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ τὴν πανώλεθρον λοιμικὴν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ποιῆσαι, ἐκ κινδύνων λυτρούμενον ἡμᾶς παντοίων αἰεί, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ ἀσπαζομένους τὴν σεβάσμιον Κάραν σου, καὶ τὴν ἀγίαν σου μνήμην ἐσρτάζοντας.

Ὁ αὐτός.

Ρωμαλαϊότητι φρενῶν ὠχυρωμένος θεσπέσιε, ταῖς βασίλους τῶν ἀδελῶν εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, ἀλλ' ἀνδρείως ὤρμησας πρὸς τὰ σκάμματα· τῷ δὲ θεῷ Πνεύματι λαμπρυνθεὶς τὴν δάνοιαν, βασιλέα παρανομώτατον ἤλεγξας,

καὶ τοὺς τιμωρομένους σε ποιναῖς καθυπέβαλες, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐκράτυνας· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὰ γέ-
 ρα τῶν σῶν πόνων κομισάμενος, ἀπαύστως δοξολογεῖς τὴν
 ἀγίαν Τριάδα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ
 τιμώντων τὴν σεβάσμιον Κάραν σου.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες εὐωχηθῶμεν ἐν τῇ πανσέ-
 μνω πανηγύρει τοῦ ἀθλοφόρου, καὶ πνευματικῶς πα-
 νηγυρίσωμεν. Σήμερον γὰρ συγκαλεῖται ἡμᾶς ἡ πανσεβά-
 σμιος πανηγυρίς ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ τοῦ Ἱερομάρτυρος, τράπε-
 ζαν ἡμῖν παρατιθεμένη τὰς ἀριστείας τῶν παλαισμάτων
 αὐτοῦ, καὶ τὴν πανεύφημον αὐτοῦ κεφαλὴν, ἰάματα ὡς νά-
 ματὰ βλύζουσαν, πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προσιοῦσι, καὶ
 ἀρουμένοις ἐξ αὐτῆς ἴασιν ψυχῶν τε καὶ σωματίων· καὶ
 δεινῶν ἀπαλλαγὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σέ δυσωποῦμεν ὡς Θεοῦ μητέρα, εὐλογημένη.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί. Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμοια.

Ἦχος Α'. Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πανεύφημε μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὰ Χαράλαμπες,
 σὺ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξας, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον, μέ-
 σον τοῦ σταδίου· διὸ καὶ ἠγώνισαι, κατὰ τῶν ἀντιπάλων
 ῥωννύμενος, σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ τὸν στέφανον ἀπεί-
 ληφας· ὅθεν πάντες τὴν Κάραν σου σέβομεν.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Αβρύνεται σήμερον Ἑλλάς, πᾶσα ἡ χριστώνυμος. Κά-
 ραν τὴν σὴν γὰρ ἐκτήσατο, ὡς κρήνην βρῦουσαν, ἰα-
 μάτων ρεῖθρα, καὶ πλοῦτον ἀδάπανον, καὶ χάριν κενουμέ-
 νην μηδέποτε, νόσους τ' ἐλάυνουσαν, λοιμικὴν τε τὴν πο-
 λύφθορον, ἐξ ἀνθρώπων τῶν μακαριζόντων σε.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Νεκρὸν ἀναστήσας δι' εὐχῆς, ἀσεβεῖς κατέπτηξας· ἐξ
 ὧν καὶ πλείστους προσήγαγες, Χριστῷ πανόλβιε,
 καὶ τὸν δαιμονῶντα εὐθὺς ἰασάμενος, Γαλήνην βασιλίδα

ἀνειλκυσας, τῆς πλάνης δαίμονος, καὶ Χριστῷ ταύτην προσήγαγες, ἔστεμμένην ὡς παρθενομάρτυρα.

Δόξα. Ἦχος Δ'.

Τὸν νοερὸν ἀδάμαντα, τῆς ὑπομονῆς ἀδελφοί, τὸν γενναϊότατον ἀθλητὴν, τὸν δυσὶ στέμμασι κατεστεμμένον, Ἰερωσύνης, καὶ ἀθλήσεως, παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ παντάνακτος Θεοῦ, Χαραλάμπη τὸν ἐν μάρτυσι μέγιστον ἐφημήσωμεν· οὗτος γὰρ τὸν ἀλάστορα καταπαλαίσας, τροπαιὸν μέγα κατὰ τῆς πλάνης ἀνεστήσατο, καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τὸν Θεὸν ἐξαιτεῖται ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἡμῖν παρασχεῖν, καὶ παντοίων νόσων ἀπαλλαγὴν, τοῖς θερμῶς προστρέχουσιν αὐτῷ, καὶ τὴν ἀγίαν αὐτοῦ Κάραν εὐλαβῶς ἀσπαζομένοις, καὶ τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην μετὰ πόθου τελοῦσι, καὶ αἰτούμενοις δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ ἰλασμόν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Δ'.

Ως στύλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφῆ, ἐδείχθης ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ· ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας καὶ εἰδώλων, τὴν σκοτόμαιναν μάκαρ· διὸ ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐἵτα γίνεται ἡ συνήθης, εὐλόγησις τῶν ἄρτων, καὶ μεταλαμβάνομεν ἐξ αὐτῶν πάντες οἱ ἀδελφοὶ εἰς ἀγιασμόν ψυχῆς, καὶ σώματος.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, τὸ, Θεὸς Κύριος.

Τὸ Τροπάριον. Ὡς στύλος ἀκλόνητος.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον.

Ἡ Στιχολογίαν μετὰ τὴν Α'. Στιχολογίαν Καθίσματα.

Ἦχος Γ'. Θείας πίστεως.

Εργοῖς ἔλαμψας τῆς εὐσεβείας πλάνην ἔσβεσας κακοδοξίας, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Χαραλάμπης, καὶ παρανόμων τὰς φαίλαγγας ἤσχυνας, τροπαιοφόρος

παμμάκαρ γενόμενος. Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν
 ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον. "Ὁμοιον.

Θαῦμα μέγιστον πῶς ἐν ἀγκάλαις, σὺ ἐβάστασας Παρ-
 θενομήτορ, τὸν ἐν δρακί αὐτοῦ τὰ πάντα συνέχον-
 τα, καὶ ἐκ μαζῶν σου ἐξέθρεψας γάλακτι, τὸν τροφοδότην
 καὶ πλάστην τῆς φύσεως. Κόρη πάναγνε, αὐτὸν ἐκτενωῶς
 ἴκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα. Ἦχος Δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ως φωστήρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑώας, καὶ πιστοὺς ἐφώτι-
 σας, ταῖς τῶν θαναμάτων σου βολαῖς, Ἱερομάρτυς
 Χαράλαμπε· ὅθεν τιμῶμεν τὰ θεῖά σου λείψανα.

Ἔτερον. "Ὁμοιον.

Γερὸν τὸ Πνεῦμά σε Ἱερομάρτυς, ἱερῶς ἀνέδειξε, τὸ ἱερόν
 θῦμα σοφέ, προσενεχθὲν ἱερώτατε, τῷ θεῷ λόγῳ, ὧ
 θεῖως δεδόξασαι.

Θεοτοκίον. "Ὁμοιον.

Μωϋσῆς ἑώρακε πυρφόρον βάτον, σὲ τὸ πῦρ βαστάσα-
 σαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλεχθεῖσαν
 πανάμωμε, δρόσου δὲ μᾶλλον πλησθεῖσαν τῆς χάριτος.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμ. Ἦχος Γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα μάρτυς τοῦ βίου σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμ-
 προν τοῦ μαρτυρίου σου, καταπλαγεῖσα ἡ Ἑλλάς,
 βοᾷ σοι εὐφραينوμένη· σήμερον τιμῶμέν σου κεφαλὴν τὴν
 σεβάσμιον, θραῦσον τὰ φρυάγματα τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν
 Ἄγιε, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ νοσημάτων
 τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτοκίον. "Ὁμοιον.

Τὴν ἀπειρόγαμον θεογεννήτριαν, τὴν τὸν ἀχώρητον γα-
 στρὶ χωρήσασαν, καὶ τὸν τροφέα τοῦ παντός τῷ
 γάλακτι θρεψαμένην, μόνην ἐξισχύσασαν, τῆς κατάρας
 λυτρώσασθαι, γένος τὸ ἀνθρώπινον, τὴν πανάχραντον Δέ-
 σποιναν, ὑμνήσωμεν συμφώνως βοῶντες, χαῖρε ἡ κεχαρι-
 τωμένη.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ ἄ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος Δ'.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν οἴκῳ Κυρίου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι.

Εἶτα τὸν Ν'. Ψαλμὸν. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος Πλ. Β'.

Φαίλαγγα θεοστεφεῆ φωτοφανοῦς μάρτυρος, ὑπὲρ Χριστοῦ τυθῆϊσαν προθύμως, τὸν ἀγίολεκτον συνασπισμὸν τοῦ Ἱερομάρτυρος ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, φιλομάρτυρες δεῦτε τιμήσωμεν, καὶ τὴν πανίερρον μνήμην αὐτοῦ πνευματικῶς τελέσαντες, πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· τῆς λοιμικῆς ἀπειλῆς τὸν εὐσεβόφρονα λαὸν σου ἐλευθέρωσον, καὶ λύτρωσον ἡμᾶς πάσης περιστάσεως.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου, τὸ, Κύριε ἐλέησον, ιβ'.

Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

Εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ς'.

Καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς ἡ'. Ὁ Κανὼν τοῦ Ἁγίου.

Ῥοδὴ Α'. Ἦχος Πλ. Β'. Ὡς ἐν ἠπύρῳ πεζεύσας ὁ Ἰσραὴλ.

Χοροβατῶν εὐφροσύνως τὰ νοητὰ, οὐρανῶν σικηνώματα, καὶ λαμπόμενος φωτὶ, ἀνεσπέρῳ ῥύσαι με παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου σοφὲ, ὅπως ὑμνήσω σε.

Η φωτοφόρος σου μνήμη ἠλιακὰς, ἀπαστράπτει χάριτας, καὶ φωτίζει τοὺς πιστῶς, ἐν αὐτῇ τιμῶντάς σε χαρᾶς, λαμπροτάτης ἀληθῶς ταύτης ἐπώνυμε.

Ταῖς τῶν αἱμάτων ῥάνισι τὴν ἀλμυρὰν, ἀπιστίας θάλασσαν, κατακλύσας ποταμὸς, εὐσεβείας γέγονας Χριστοῦ, καταρδεύων ἀληθῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἀσὶ. Θεοτοκίον.

Αμαρτιῶν καταιγίδες, καὶ λογισμῶν, ἐναντία κύματα, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, ἐπ' ἐμὲ δηλήθωσαν τῇ σῇ, Θεοτόκε κραταιᾷ πρεσβείᾳ σῶσόν με.

Ἄλλος. Ἄλλος. Τους σους ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Ἄλλος. Τους σους ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τὴν Κάραν τὴν πάνσεπτον, καὶ τὰ ταλαίσματα Κύριε, ὑμνεῖν ἐφιέμενος τῆ σὲ θειράποντος, θείαν ἔλλαμψιν ἐξ ὑψους ἐξαιτοῦμαι, δι' ἧς ἀναμέλψασθαι ταῦτα δυνησομαι.

Σεβῆρον τὸν ἄθιον, τὸν ὠρυόμενον λέοντα, καθεῖλες Χαράλαμπεσ, σὺν Κρίσπῳ ἄφρονι, τὴν δυσσέβειαν τὴν τέτων ἀπελέγξας· ἀνθ' ὧν ἐστεφάνωσαι χεῖρι τοῦ κτίστου σου.

Βασιλείον κόσμον σε, ἡ Ἐκκλησία ἐκτήσατο, δαιμόνων διώκτην τε, θεῖε ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ, νοσημάτων τε παντοίων ἐλατῆρα· διὸ ἐροτάζει σου τὴν μνήμην Ἄγιε.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἀχραντον, καὶ Θεοτόκον ὑμνήσωμεν, τὸ ὄρος τὸ ἅγιον, στάμνον τὴν πάγχρυσον, τὴν βαστάσασαν τὸ φύσει θεῖον μάννα, τὸ τρέφον ἐκάστοτε πιστὸς τῆ χάριτι.

Καταβασία. Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.

Ἄνοιξω τὸ στόμα μου.

Οὐκ ἔστιν ὅλως ἐξειπεῖν, τῶν θιαυμάτων τὰ πλήθη ἄπερ ἔδρασας ἔτι ἐν τῷ βίῳ περιῶν, καὶ πρὸς Θεὸν μετελθὼν, ἀθλοφόρε μάρτυς ἀξιάγαστε.

Δυναμίε θεία κρατυνθείς, τὸ ἀνίσχυρον θράσος, τῶν ἀνόμων καθεῖλες, στρατιωτῆς ὡς στερρόδος, ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ ἀθλητὰ, ὡς πολίτης θείας παρατάξεως.

Αϊμάτων ρεύσαντες κρουνοὶ, σοῦ τοῦ σώματος πᾶσαν, ἀσεβείας τὴν φλόγα, καὶ δεινὴν πυρκαϊάν, κατέσβεσαν, τῆς τρυφῆς, τὸν χειμάρρου σου δὲ προεξένησαν.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἄγιον Θεόν, τέτοκας παναγία, ἀγιότητος οἶκος, δεδειγμένη καθαρὸς, καὶ πύλη μόνη Χριστὸς, ἦν διήλθε, σώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Ἄλλος. Ἄλλος. Τους σους ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Τους σους ὑμνολόγους Θεοφόρε, πιστῶς συνελθόντας ἐν ναῶ, τὴν Κάραν προσκυνῆσαί σου, τὴν θείαν καὶ σεβάσμιον, φρέρει καὶ διαφυλάττε, σκανδάλων τοῦ πολεμήτορος.

Νεκρὸν νεανίαν ἀναστήσας, δαιμόνων ὀφθεῖς τε ἐλατήρ,
πλήθη βροτῶν ἐξέστησας, καὶ τῷ Χριστῷ προσήγαγες,
μαρτυρικῶ ἐν αἵματι, χειρῶν ἀρπάσας τοῦ δράκοντος.

Δεῦτε ἢ πληθὺς τῶν χριστωνύμων, Κυρίου τὸν μάρτυρα
πιστῶς, αἰνέσωμεν καὶ στέψωμεν, αὐτοῦ τὴν Κάραν
ἄσμασι, πνευματικοῖς τὴν πάνσεπτον, πταισμάτων λύσιν
ὡς εὐρωμεν. Θεοτοκίον.

Υἰὸν τοῦ Θεοῦ τὸν Θεὸν Λόγον, τὸν κόσμῳ ἀχώρητον
παντὶ, ἐν σῆ γαστρὶ χορήσασα, ἀγκαλαῖς σου ἐβά-
στασας, παρθενομητορ ἄχραντε, Χριστιανῶν καταφύγιον.
Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα. Ἦχος Γ'. Θείας πίστεως.

Στύλος ἄσειστος τῆς Ἐκκλησίας, λύχνος ἄσθεστος τῆς
οἰκουμένης, ἀθλοφόρε ἀνεδείχθης ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ, καὶ
ἀναλάμπας Ἡλίου φαιδρότερον, τὴν τῶν εἰδώλων ἐλαύνεις
σκοτόμαιναν. Μάρτυς ἐνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέτευε,
δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

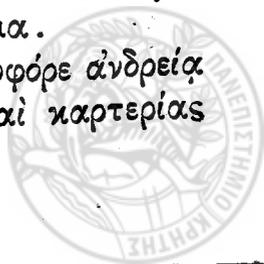
Ἔτερον. Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὰ στίφη τῶν πιστῶν, εὐσεβῶς συνελθόντα, τὸν μάρτυ-
ρα Χριστοῦ, Χαραλάμπη τὸν μέγαν, ἀξίως εὐφημήσω-
μεν, εὐσεβείας τὸν πρόμαχον, ἀδαμάντινον, καὶ δυσσεβῶν
καθαιρέτην, τὸν κηρύξαντα, Θεὸν τοῦ σύμπαντος κόσμου,
Χριστὸν τὸν θεάνθρωπον. Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ σεπτόν, τῷ Δεσπότη δοχεῖον, ἀνάσθησον ἡμᾶς,
πεπτωκότας εἰς χάος, δεινῆς ἀπογνώσεως, καὶ πται-
σμάτων καὶ θλίψεων· σὺ γὰρ πέφυκας, ἀμαρτωλῶν σωτη-
ρία, καὶ βοήθεια, καὶ κραταιὰ προστασία, καὶ σώζεις τοὺς
δούλους σου. Ὁδὴ Δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Ωραῖος γέγονας, χρισθεῖς ἐν αἵματι, τῆς σεπτῆς μάρ-
τυρίας, καὶ καλλοναῖς, ταύτην κατηγλαῖσας, Χαρά-
λαμπες ἀθλητῶν, ἐγκαλλώπισμα καὶ στήριγμα.

Δαιμόνων ξόανα, τῇ σῇ συνέτριψας, ἀθλοφόρε ἀνδρεία
ναὸν σαυτὸν, τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ καρτερίας
ἀψευδοῦς, στήλην δείξας καὶ ὑπόδειγμα.



Εἰς ὕψος αἶροντες τὰς χεῖρας ἔνδοξε, οἱ τοῦ σκότους προστάται σου τὰς πλευραῖς, ἔξeson τοῖς ὄνυξι, τὴν δι' αἰῶνος ἀληθῆ, προξενούντες σοι ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον.

Γσχὺς, καὶ ὕμνησις, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐκ σου ἀνατείλας ὑπερβολῆ, πάναγνε χρηστότητος, καὶ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, τῆς ἀρχαίας παραβάσεως.

Ἄλλος. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ο καθήμενος ἐν δόξῃ, ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἀνεδέξατό σε ὡσπερ χρυσοπτέρυγα πελειάν, εἰς οὐρανίους σκηνώσεις ἀνιπτάμενον, ὡς ἀήττητον ἀνιλητὴν καὶ περιδοξον.

Λαμπρυνόμενος τῷ φέγγει, τοῦ Θεοῦ μάρτυς ἔνδοξε, πρὸ βημάτων ἔστης, τῶν παρανωμούντων ἀδείμαντος, καὶ τὸν Χριστὸν ἔλευθέρως ἀνεκήρυξας, Θεὸν τέλειον φύσιν βροτῶν ἐνδυσάμενον.

Μέγας ὄντως ἀνεδείχθη, θησαυρὸς καὶ πολὺὸλθος, ἡ τιμία Κάρα, σου τοῦ ἀήττητου Χαράλαμπες, πολυπικιλίου τὰς νόσους, τὴν πανώλην τε, ἀπελαύνουσα, νόσον δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Τὴν πανάχραντον Μαρίαν, Θεοτόκον ὕμνήσωμεν, τὴν γεννησαμένην, τῆς δικαιοσύνης τὸν ἥλιον, τὴν ἐπουράνιον πύλην τὴν εἰσάγουσαν, τοὺς δοξαζόντας, ταύτην Θεοῦ εἰς βασιλεία.

Καταβασία. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ὁδὴ Ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθῆ.

Τὸ θεῖον πάθος τοῦ δι' ἡμᾶς πάθη ὑπομείναντος ξερρῶς, μάρτυς Χριστοῦ μιμησάμενος, φέρεις τὰς ἐν ὄλῳ σώματι ἔνδοξε, τῶν ἡλῶν προσηλώσεις καρτερικώτατα.

Τὴν ἀλογίαν τῶν διωκτῶν, Λόγος ὁ συνάναρχος Πατρί, ἐπανορθούμενος πάνσοφε, λόγον τοῖς ἀλόγοις σαφῶς ἐν τίθεισι, λυθῆναι τῶν δεσμῶν σε διαγορεύουσι.

Τοῖς ὀβελίσκοις περωνηθεῖς, ἔτρωσας καρδίαν τοῦ δεινοῦ, τῶν γηγενῶν πολεμήτορος, λόγῃ τῆς ἀνδρείας καὶ καρτερίας σου, θεόφρον ἀνιλοφόρε ἀξιαγάστε.

Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθῇ, τὴν ἐσκοτισμένην μου ψυχὴν, ταῖς ἡδοναῖς φωταγωγήσον, καὶ πρὸς σωτηρίας τρίβον ὀδήγησον, ἢ μόνῃ τὸν σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα.

Ἄλλος. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Εξίστανται σύμπαντες, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σοῦ γὰρ πανσεβάσμιος ἡ Κἀρα, νόσους ἐλαύνει, διώκει δαίμονας, καὶ πᾶσι προστρέχουσι πιστοῖς, ἴασιν χαρίζεται, καὶ κακῶν ἀπολύτρωσιν.

Σωμάτων νοσήματα, καὶ τῶν ψυχῶν ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ, παύονται τῆς θείας κεφαλῆς σου, προσκυνουμένης καὶ τιμωμένης σεπτῶς. Χριστὸς γὰρ δεδωρήται ἡμῖν, ταύτην ἰατῆριον, καὶ δεινῶν ἀμυντήριον.

Εξέστησαν δαίμονες, καὶ Ἕλληνες οἱ ἄθιοι, βλέποντες τὰς χεῖρας κεκομμένας, καὶ κρεμαμένας τοῦ σώματος σου δεινῶς, Δουκὸς τοῦ παντόλμου ὑβριστοῦ· σὺ δ' ὡς χριστομίμητος, τοῦτον αὐθις ὑγίασας.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος πανάμωμε, Θεοῦ ὁ ἐνυπόστατος, ὡσπερ ὑετὸς ἐπὶ τὸν πόκον, ἐν τῇ γαστρὶ σου κατῆλθεν ἄχραντε, καὶ πᾶσαν τὴν φύσιν τῶν βροτῶν, ἔσωσε τῷ καύσωνι, ξηρανθεῖσαν τοῦ πτώματος.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

ᾠδὴ 5. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαμπτήρ ἐρημάτισας, τῷ τῶν ἄθλων σου φωτὶ, φωταγωγῶν τὰ πέρατα· ὁμολογεῖς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τυράννου ἐνώπιον, ἀθλοφόρε Κυρίου ἀξιάγαστε.

Ενθίου, πυραύμενος, ἀγαπήσεως πυρὶ, τῷ δροσισμῷ τῆς πίστεως, τῶν δυσσεβούντων ἔσβεσας τὴν πυρᾶν, Χριστοῦ τὰ θαυμασία, τοῖς ἀπίστοις δεικνύων ἀξιάγαστε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, ἀθανάτου, τῆς σαρκὸς, Χαράλαμπες ἐνέκρωσας, τὰς ἐμπαθεῖς κινήσεις, καὶ προσευχῇ, νεκροὺς ἐξανέστησας, ἀνυμνῶν τὸν ἐν πᾶσὶ σε δοξάσαντα.

Παδῶν με κλονούμενον, ἐναντίαις προσβολαῖς, μήτηρ Θεῆ σφερώσον, ὡς ἀπαθείας τέξασα τὴν πηγὴν· πρὸς σέ γὰρ κατέφυγον, τῶν ἀνθρώπων τὸ μέγα καταφύγιον.

Ἄλλος. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν τοῦ παμμακάρος, δεῦτε τὴν πάντιμον, Κάραν αὐτῆ ἀσπασώμεθα, καὶ τῶν δεινῶν τὴν λύτρωσιν κομισώμεθα.

Πηγὴν ἰάσεων ἔχοντες, τὴν Κάραν τὴν σεπτὴν σου Χαράλαμπες, θερμῶς προστρέχομεν, ταύτη προσκύνησιν νέμοντες, καὶ τὸν Θεὸν ὑμνοῦντες τὸν σέ δοξάσαντα.

Μεγίστην χάριν ἀπέιληφας, θεόθεν ἀθλητὰ γενναϊότατε, μάρτυς Χαράλαμπες. Κάραν τὴν σὴν γὰρ ὁ Κύριος, τῶν ἰαμάτων κρήνη σαφῶς εἰργάσατο. Θεοτοκίον.

Τὸ πῦρ ἐν σοὶ τῆς θεότητος, ἐσκήνωσεν ἀγνή Θεονύφευτε, καὶ οὐ κατέφλεξε, τὴν σὴν νηδὺν παμμακάριστε, ἐδρόσισε δὲ μᾶλλον καὶ κατεφώτισε.

Καταθασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Κοντάκιον. Ἦχος Δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον ἢ Ἐκκλησία, τὴν σὴν Κάραν κέκτηται, Ἱερομάρτυς ἀθλητὰ, τροπαιοφόρε ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ· διὸ καὶ χαίρει τὸν κτίστην δοξάζουσα. Ὁ Οἶκος.

Τὸν στεφρὸν ὀπλίτην, καὶ Χριστοῦ στρατιώτην καὶ μέγαν ἐν μάρτυσι, Χαράλαμπη τὸν πανένδοξον, συνελθόντες εὐφημήσωμεν· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ, καὶ τῆς ἀληθείας λαμπρῶς ἠγωνίσαστο, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τρανῶς ἀνεκήρυξε, τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κατήργησε, Βασιλέα παρανομώτατον ἠλεγξε, καὶ τὴν Κάραν ἐτμήθη, χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος· διὸ καὶ τὸν στέφανον εἴληφε παρὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, καὶ συμπολίτης Ἀγγέλων ἐγένετο· ὅθεν ἢ Ἐκκλησία τῶν Ὁρθόδοξων τούτου τὴν πάντιμον Κάραν κατασπαζομένη, καὶ εὐφημίαις καταστέφουσα, καὶ πολλῶν δεινῶν, καὶ νόσων ἀπαλλαττομένη, χαίρει τὸν κτίστην δοξάζουσα.

ΜΗΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ Ι΄.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

Χ Α Ρ Α Λ Α Μ Π Ο Υ Σ .

Στίχ. Καταξιώθης Χαράλαμπες ἐκ ξίφους,
Καὶ λαμπρότητος, καὶ χαρᾶς τῶν μαρτύρων.

Τῇ δεκάτῃ Χαράλαμπες γ' ἐτμήθης ἀπὸ λαϊμόν.

Ο Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ παμβασιλεὺς, μᾶς διδάσκει εἰς τὸ θεῖον αὐτοῦ καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀν' ὃ λωμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν ὀπίσω του, νὰ ἀπαρνηθῶμεν τὸν ἑαυτὸν μας, καὶ νὰ σικώσωμεν τὸν Σταυρὸν μας ἐπάνω μας, καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν· τὸ ὁποῖον τὸ ἐκατέρωθωσαν πολλοὶ θαυμαῖοι, καὶ ἀγιώτατοι ἄνθρωποι, καθὼς ἦσαν οἱ Ἀσκηταὶ καὶ ἐρημίται, οἱ ὁποῖοι ἀπηρενοῦντο τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐγκόσμια, τὴν εὐπάθειαν τοῦ σώματος, πλοῦτον, καὶ δόξαν εὐμάραντον, καὶ ἔφευγον εἰς τὰς ἐρημίας, καὶ εὐρίσκοντο πάντοτε εἰς τὴν προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, εἰς προσευχὰς ἡμερινὰς τε, καὶ ὀλονυκτίους, καὶ ἄλλον σκοπὸν δὲν εἶχον, πᾶρεξ πῶς νὰ ἀρέσουν τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην τοὺς Θεόν. Τοιοῦτοι ἐστάθησαν καὶ οἱ σοφώτατοι Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν εἶχον, πῶς νὰ ὠφελήσουν ψυχὰς ἀνθρώπων, πῶς νὰ τοὺς ἐπιστρέψουν εἰς τὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, πῶς νὰ τοὺς στερεώσουν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, καὶ δὲν ἐφρόντιζον μήτε διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ κορμίου, μήτε διὰ πλοῦτον, καὶ ἄλλα κτήματα· ἐξαιρέτως δὲ ἐστάθησαν τοιοῦτοι οἱ ἀγιώτατοι μάρτυρες, οἱ γενναῖοι στρατιῶται τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, οἱ καλλίνικοι νικηταὶ τῆς πλάνης, καὶ τῆς ἀσεβείας, καὶ αὐτοῦ τοῦ κοσμοκράτορος

Διαβόλου· οἱ ὅποιοι, οὐ μόνον ἐκαταφρόνησα πλούτη, καὶ κτήματα, καὶ δοξασ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιόν τους κορμὶ ἐπαράδωκαν εἰς μυρίας τιμωρίας, καὶ βασάνους ἀνηκουστούς, εἰς τόσον ὅπου καὶ αὐτὴν τὴν γλυκυτάτην ζωὴν τῆς ἐκαταφρόνησαν, καὶ ἐπρόκριναν τὸν θάνατον· αὐτοὶ οἱ μάρτυρες βεβαιότατα ἀπηρνήθησαν τὸν κόσμον, καὶ τὸν ἑαυτὸν τους· ἐπειδὴ καὶ ὑστερήθησαν τὴν παροῦσαν πολυπόδητον ζωὴν, καὶ ἐσίκωσαν ἐπάνω τους τὸν Σταυρὸν τῆς, καὶ ἐφυλάξαν βεβαίαν καὶ στερεὰν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, στοχαζόμενοι ὀρθῶς, πῶς οὐκ εἶχον ὥδε μένουσαν πόλιν, καὶ διὰ τοῦτο ὀλοψύχως ἐπεζήτησαν τὴν μέλλουσαν· τούτου χάριν καὶ ἐδοξάσθησαν ὑπὸ Θεοῦ, καὶ ἐτιμήθησαν· καὶ οὐ μόνον ἀπολαμβάνουσι τὴν οὐράνιον βασιλείαν, καὶ χαίρουσιν αἰωνίως μετὰ τὸν Χριστὸν, διὰ τὸν ὅποιον ἔχυσαν τὸ αἷμά τῆς, ἀλλὰ ἀκόμι καὶ ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τιμῶνται, καὶ ἐορτάζονται, καὶ θέλουν δοξασθῆ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Τοιοῦτος καλλίνικος καὶ γενναῖος στρατιώτης Χριστοῦ ἐστάθη καὶ ὁ σήμερον ἐορταζόμενος, καὶ τιμώμενος· ὁ ἱερομάρτυς λέγω καὶ μεγαλομάρτυς ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ· ὁ ὅποιος ἦτον πρότερον Ἱερεὺς ἐννομώτατος εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Μαγνησίας· κατὰ δὲ τοὺς καιροὺς ἐκείνους ἐβασίλευεν εἰς τὴν Ῥώμην Σεβῆρος ὁ δυσσεβής, καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν ἦτον ἕνας ἡγεμὼν ἀπηγής, καὶ ἀνήμερος, Λουκιανὸς ὀνομαζόμενος, ὃς τις ἐβασίλευζε πολλοὺς Χριστιανούς διὰ τὰ ἀρνηθῆναι τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὰ προσκυνοῦσιν ἀναίσθητα εἰδῶλα· καὶ μαθὼν ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαγνησίας, ἦτον ἕνας ἱερεὺς Χαράλαμπης ὀνομαζόμενος, καὶ ὑβρίζε τοὺς Θεοὺς, διδάσκωντας τοὺς λαοὺς παρρησίᾳ τὰ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐθυμώθη, καὶ ἔστειλε στρατιώτας τὰ τοῦ τὸν φέρωσι· καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἠρώτησε, διὰ τί ἐκαταφρόνει τὰ εἰδῶλα, καὶ τὰ βασιλικὰ δόγματα; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· ἐγὼ ὑπακούω εἰς τοῦ ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ τὰ δίκαια, καὶ σωτήρια προστάγματα· ἀμὴ ὁ Σεβῆρος γράφει μάταια καὶ ἀσύνητα

λόγια· ἐπειδὴ προστάσσει νὰ προσκυνεῖτε διὰ Θεοὺς ἀναισθητά καὶ ἄψυχα εἰδῶλα, καὶ παραδίδει τὰς ψυχὰς σας εἰς θάνατον· ἀμὴ ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς δίδει ζωὴν αἰώνιον, καὶ μακαριότητα εἰς τοὺς δούλους του· καὶ ὅπου ἐπικαλεσθῆ τὸ παντοδύναμον αὐτοῦ ὄνομα, φεύγουν οἱ δαίμονες ὅπου προσκυνεῖτε, ὡς ὑποχείριοι καὶ ἀνίσχυροι, καὶ πᾶσα ἀσθένεια ἀνίατος ἰατρεύεται. Λέγει τον ὁ Ἄρχων· ἄφες τὴν περισσολογίαν γέροντα, καὶ κάμε ὡς φρόνιμος τὸ σειμφέρον σου, προσκύνησον τοὺς Θεοὺς, πρὶν δοκιμάσῃς τὰ σκληρὰ καὶ πάνδεινα κολαστήρια. Καὶ ὁ Ἅγιος· ἐὰν δὲν βασανισθῶμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, δὲν κληρονομοῦμεν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ εἰς τὸν Παραδείσον· τότε ταραχθέντες οἱ ἄρχοντες, ἔφερον τὰ δευρότερα κολαστήρια, λέγοντες· θῦσον τοῖς θεοῖς, κακὴ κεφαλὴ. Καὶ ὁ Ἅγιος· μὴ γένοιτο νὰ γένω τόσο μωρὸς καὶ ἀνόητος, νὰ προσκυνήσω τὸς ἀναισθητῶν δαίμονας ὅπου σέβεσθε, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ φοβοῦνται τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ καὶ φεύγουσι· τότε ἐγῦμνωσαν αὐτὸν, καὶ λαβόντες χειράγρας, κατεξέσχίζον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἕως τοὺς πόδας τὰς σάρκας του· ὁ δὲ Μακάριος ὑπομένων γενναίως αὐτὴν τὴν ἀνύποιστον βίασαν, καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα δεινῶς σπαραττόμενος, ἔλεγεν· εὐχαριστῶ σας ἀδελφοί, ὅτι βασανίζοντές με τὸ σῶμα, προξενεῖτε τῆς ψυχῆς μου, εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα αἰώνιαν μακαριότητα. Ταῦτα λέγοντος τοῦ Ἁγίου, οἱ ὑπηρεταὶ ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἄρχοντας· τὴν ἀτιμίαν νομίζει τιμὴν οὗτος ὁ ἀνθρώπος, καὶ τὴν βίασαν ἀνεσιν· μήπως καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς, καὶ ἤλθε νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, καὶ διὰ τοῦτο αἱ χειράγραι ἀποστομώνονται, καὶ δὲν ξεσχίζην πλέον τὰς σάρκας του; ταῦτα ἀκούσας ὁ Δοῦξ ἐθυμώθη· καὶ ὑβρίζοντας τοὺς ὑπηρετάς, πῶς ἦσαν ἀμελεῖς καὶ ἀδύνατοι, ἄρπασε τὰς χειράγρας ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ ἄρχισε νὰ ξεσχίζη τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου με πολλὴν ὀργὴν ὁ θεόργιστος· ἀλλὰ παρενθὺς ἔφθασεν ἡ θεία δίκη τὸν ἄδικον, καὶ ἐκόπησαν (ὡς τοῦ θαύματος) ἀπὸ τοὺς ἀγνώνας αἱ χεῖρές τε,

καὶ ἐκρέμοντο εἰς τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Αὐτὸς δὲ ὁ δεῖ-
 λαιος ἔπεσε κατὰ γῆς φωνάζωντας· βοήθει μοι ἡγεμῶν, ὅτι
 μάγος εἶναι οὗτος ὁ ἄνθρωπος· πλησιάσας οὖν ὁ ἡγεμῶν,
 καὶ ἰδὼν τὰς χεῖρας τοῦ Δουκὸς κρεμασμένας εἰς τὸ σῶμα
 τοῦ μάρτυρος, τοῦ ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον· καὶ εὐθὺς
 ἐστράφη τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸν τράχηλον, καὶ ἔμεινεν
 ἐλεεινὸν θῆμα· τότε ἡ πόλις ὅλη τῆς Μαγνησίας ἐφοβήθη-
 σαν, καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν δίκαιον, λέγοντες· Ἀπόστρε-
 ψον ἀφ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τοῦ Κυρίου ὅσιν· οὕτω σε προστάσ-
 σει ὁ Χριστὸς νὰ μὴ ἀποδίδῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ νὰ
 εὐεργετῆς τοὺς μισοῦντάς σε. Λέγει τρὺς ὁ Ἅγιος· ζῆ Κύριος
 ὁ Θεὸς μου, δὲν εἶναι δόλος εἰς τὴν γλῶσσάν μου, ἀλλὰ ὁ
 Κύριος ἐπαίδευσεν αὐτοὺς ὡς χείρονας, διὰ νὰ δώσῃ ἐσᾶς
 ζωὴν αἰώνιον· τότε τὸ πλῆθος ὅλον ἐβόησε πρὸς Κύριον λέ-
 γοντες· Μὴ μας ἀπολέσῃς Δέσποτα, ἀλλὰ συγχώρησόν μας
 εἰς ὅσα ἐπταίσαμεν· καὶ οὕτω πολλοὶ ἐπίστευσαν· ὁ δὲ
 Δουξ ἐδέετο τοῦ ἀγίου, λέγωντας· Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, καὶ
 οὐράνιε ἄνθρωπε, βοήθησόν μοι τῷ τάλανι. Ἴδου ἔχεις τὸ
 βάρος τῶν χειρῶν μου ἐπάνω σου, καὶ ἐγὼ ὑπομένω τὸν
 κόπον, καὶ βάσανον· λοιπὸν ἰατρευσόν με, νὰ λυτρωθῶ ἀ-
 πό τὰς ὀδύνας, καὶ σὺ ἀπὸ κόπον καὶ μέριμναν· καὶ ἐάν
 λάβω τὴν ἴασιν, νὰ πιστεύσω εἰς τὸν Θεόν σου βέβαια. Ὁ
 μὲν οὖν Ἅγιος ἠύξατο ταῦτα πρὸς Κύριον· εὐχαριστοῦμέν
 σοι Δέσποτα ὁποῦ μάς φυλάττεις πάντοτε· ἐπίβλεψον εἰς
 τὴν ταπεινώσιν τῶν πεπεδημένων, καὶ λῦσον ἀπὸ τὰ δεσ-
 μὰ εἰς δόξαν σου· τότε ἦλθε φωνὴ λέγουσα· Χαίροις ἀθλη-
 τὰ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ, Ἀγγέλων συνόμιλε, καὶ Ἀποστόλων ὁμό-
 τροπε· ἐπήκουσα τὴν δέησίν σου, καὶ δίδω τοῖς ἀσθενέσι
 τὴν ἴασιν· καὶ παρευθὺς ἰατρευθῆσαν· καὶ πιστεύσας ὁ
 Δουξ, ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἀγίου
 Πνεύματος· ὁ δὲ ἡγεμῶν ἔπαυσε τὸν διωγμὸν κατὰ τῶν
 Χριστιανῶν, ἕως νὰ δώσῃ τοῦ Βασιλέως εἴδησιν.

Τότε ἐσαναίνοντο ὅλοι τῆς Μαγνησίας καὶ Ἀσίας πρὸς
 τὸν Ἅγιον, καὶ ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν,

ἔθαπτιζοντο· πολλὰ δὲ θάνατα καὶ ἰάματα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἐτέλει καθ' ἑκάστην ὁ Ἅγιος· τυφλοὶ ἀνέβλεπον, χωλοὶ καὶ κουτσοὶ ἐπεριπατοῦσαν, δαίμονες ἔφευγον, νεκροὶ ἀνεσταίνοντο, καὶ πᾶσα νόσος καὶ ἀσθένεια ἰατροῦντο· τὰ ὅποια βλέπων ὁ ἡγεμὼν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ τοῦ ἀνήγγειλε διὰ τὸν Ἅγιον ἅπαντα τὰ γενόμενα, ὡς ἄνωθεν εἶπομεν· ὁ δὲ σοβαρὸς Σεβῆρος ταῦτα ἀκούσας, ἐθυμώθη, καὶ ἔλεγε· διατὶ ἀμελεῖτε θεοὶ αἰώνιοι, καὶ δὲν ἐξολοθρεύετε ἀπὸ τῆν γῆν τοὺς ἀσεβεῖς ὅπου σᾶς ὑβρίζουσιν καὶ εὐθέως ἐστειλε στρατιώτας τριακοσίους, προστασσωντάς τους νὰ ἐμπήξουν καρφία εἰς ὅλην τὴν ῥάχιν τοῦ μάρτυρος· ἔπειτα νὰ τὸν σύρουν ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν ἕως τὴν Ἀντιόχειαν· οἱ δὲ ἀπελθόντες ἐκάρφωσαν τοὺς ἦλους μὲ πολλὴν ἀσπλαγχνίαν εἰς ὅλον τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος· καὶ δένοντές τον ἀπὸ τὴν γενεαῖδα, τὸν ἐτράβιζον ἀνηλεῶς οἱ ἀπάνθρωποι, καὶ τὸν ἐκάθιζον ἐμπαικτικῶς ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον· ὅταν οὖν τὸν ἐπήγασιν ἰ.ε. στάδια, ἐλάλησε ταῦτα μεγαλοφώνως τὸ ἄλογον λέγον· Ὁ τρισκατάρτατοι στρατιῶται ὑπηρέται τοῦ βασιλέως Διαβόλου, δὲν βλέπετε πῶς εἶναι ὁ θεὸς μὲ τοῦτον τὸν ἀνθρώπον, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον; λύσατέ τον σκληροτράχηλοι, νὰ λυθῆτε καὶ ἐσεῖς ἀπὸ δεσμὰ ἀόρατα· τότε οἱ στρατιῶται φοβηθέντες, τὸν ὑπήγασιν μὲ ἄνεσιν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν διὰ νὰ μὴ παρέβουν τὸ πρόσταγμα· ὁ δὲ Διάβολος ἐμετασχηματίσθη εἰς εἶδος γέροντος, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Σεβῆρον, λέγωντας· Οὐαί μοι βασιλεῦ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα μου ἓνας μάγος Χαραλάμπης καλούμενος, καὶ μοῦ ἐπῆρεν ὅλους τοὺς στρατιώτας, καὶ ἦλθον νὰ σοῦ τὰ εἰπῶ, νὰ φυλαχθῆς νὰ μὴ πάθῃς τὸ ὅμοιον· τότε ἔφερον καὶ τὸν Ἅγιον, καὶ προστασσει νὰ τοῦ καρφώσουν σουβλαν μεγάλην εἰς τὸ στῆθος, ἔπειτα νὰ φέρουν ξύλα καὶ πῦρ νὰ τὸν καίουν, ἕως νὰ ξεψυχῆσῃ· ἐκάρφωσάν του λοιπὸν τὴν σουβλαν, καὶ ὥραν πολλὴν τὸν ἐκατακαΐασιν, ἀλλὰ ποσῶς δὲν ἐβλάφθη ὑπὸ τοῦ πυρός, ὅτι αὐτὰ μὲν

ἔσθυσεν, οἱ δορυφόροι ἐκουράσθησαν, ὁ δὲ Ἅγιος ἀνέβη ἀλλε, καὶ ἔστεκεν ὡς ῥόδον εὐοσμον· ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπε νὰ τὸν λύσουν, καὶ νὰ τὸν φέρουν πλησίον, καὶ λέγει του δια πρόφασιν· ὁ Βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν μὲ ἔκαμε καὶ σὲ ὑβρισα, ἀλλὰ μὴ κακίσης, καὶ εἰς ὅσα σὲ ἐρωτήσω δός μοι ἀπόκρισιν· καὶ εἰπέ μου πόσων χρόνων εἶσαι, καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ἦτον ριγ'. χρόνων. Λέγει τον ὁ Βασιλεὺς· ἐπειδὴ τόσους χρόνους ἔζησας, πῶς δὲν ἔχεις τόσην γνῶσιν, νὰ γνωρίσης τοὺς ἀθάνατους Θεοὺς, ἀλλὰ προσκυνεῖς τὸν Χριστόν, ὡς ἄγνωστος; Καὶ ὁ Ἅγιος, ἐπειδὴ πολλοὺς χρόνους ἔζησα, ἐγνώρισα τὴν ἀλήθειαν, καὶ προσκυνῶ τὸν ὄντως Θεὸν τὸν παντοδύναμον καὶ οἰκτίρμονα· ἐσὺ καὶ νεκρὸν ἠμπορεῖς νὰ ἀναστήσης ὡς ἤκουσα, λέγει ὁ Βασιλεὺς· καὶ ὁ Ἅγιος, αὐτὸ μόνον ὁ Δεσπότης Χριστὸς δύναται νὰ τὸ κάμη, καὶ ὄχι ἄνθρωπος· τότε προσέταξεν ὁ Σεβῆρος, καὶ ἤλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον ἓνας δαιμονιζόμενος, ὅς τις ἦτον ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν, καὶ μισόκαλον 15'. χρόνους βασανιζόμενος, καὶ πλησίον τοῦ ἁγίου παραγενόμενος, ἐφώναζεν ὁ δαίμων, ὡσπερ δεινῶς ὀδυνόμενος, καὶ ὑπὸ πυρὸς φλογιζόμενος· δέομαί σου δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, μή με πρὸς καιροῦ βασανίσης, ἀλλ' εἰπέ λόγον, καὶ ἐξέρχομαι, καὶ ἂν ὀρίξης δέλω εἰπῆ καὶ τὸν τρόπον, καὶ τὴν αἰτίαν ὅπου εἰσῆλθον εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον· καὶ ὁ Ἅγιος, εἰπέ πνεῦμα ἀκάθαρτον· τότε εἶπον τὸ δαιμόνιον· οὗτος ἔκλεψε τὰ πράγματα τοῦ γειτόνου του, καὶ τὸν κληρονόμον αὐτοῦ ἐφόνευσεν· ὁ δὲ εὐρίσκωντάς τον εἰς τοιαύτην ἀνομίαν ἀσχολούμενον, εἰσῆλθον εἰς αὐτόν, καὶ τὸν βασανίζω τῶρα χρόνους ἕξ καὶ τριάκοντα· τότε τὸν ἐπετίμησεν ὁ Ἅγιος καὶ εὐγῆκεν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐθαύμασε λέγων· Μεγάλος εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν κατὰ ἀλήθειαν. Καὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς ἀπέθανεν ἓνας νέος· καὶ λέγει ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἅγιον· ἀνάστησον τὸν νεκρὸν τοῦτον, εἰὰν δύνασαι· καὶ ποιήσας προσευχὴν ὥραν πολλήν, ἀνέστη· ὁ δὲ πολλοὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον ἐπίστευσαν, ὁ δὲ ἑπαρχος Κρίσπος εἶπε τῷ Βασιλεῖ·

Θανατώσον τοῦτον τὸν ἄνθρωπον, ὅτι με μαντείας κἀμνει
 τοιαῦτα τερατουργήματα· εὐθύς οὖν ὁ Σεβῆρος ἐμεταγνώ-
 μησε, καὶ λέγει τῷ μάρτυρι. Θῦσον τοῖς θεοῖς Χαράλαμπε
 νὰ φύγῃς τὰ κολαστήρια. Λέγει τον ὁ Ἅγιος· ὅσον με κολά-
 λᾶσαι χειρότερα, τόσον μᾶλλον ἢ ψυχὴ μου εὐφραίνεται·
 τότε ὀργισθεὶς ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε νὰ δείρουν με λίθους
 τὰς σιαγόνας του, καὶ με λαμπάδας νὰ καύσουν τὸ πρόσω-
 πον αὐτοῦ, καὶ τὰ γένηαι· τὸ δὲ πῦρ ἐπήδησε καὶ ἔκαυσε
 τοὺς περιστώτας ὑπηρετάς· καὶ θαυμάζων εἰς ταῦτα ὁ
 Βασιλεὺς, ἠρώτα τοὺς ἄρχοντας· τίς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁποῦ
 κἀνει τοιαῦτα τερατουργήματα; Λέγει τον ὁ Κρίσπος ὁποῦ
 ἦτον ἔπαρχος· ἀπὸ πορνείαν ἐγεννήθη ἐκ μιᾶς γυναικὸς
 Μαρίας ὀνόματι. Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἀπεκρίνατο· μὴ βλασ-
 φημᾶς ἔπαρχε, ὅτι ἐσύ δὲν ἰξεύρεις τοιαῦτα μυστήρια· τό-
 τε ὁ Βασιλεὺς ἐδυμῶδη ὑπέμετρα, καὶ ὤρμησε νὰ πολε-
 μήσῃ τὸν οὐρανὸν ὁ ἀνόητος, καὶ ρίπτωντας σαῖτας εἰς τὸν
 αἴρα, ἐβόησε· κατάβα Χριστέ εἰς τὴν γῆν νὰ πολεμησω-
 μεν· εἰ δὲ, ἐγὼ ἀναβαίνω νὰ σε εὔρω νὰ χαλάσω τὸ στε-
 ρέωμα, νὰ σθύσω τὸν ἥλιον· τότε γίνεται σεισμὸς, καὶ φό-
 βος μέγας καὶ ἀγανάκτησις, ὅτι ὁ Κύριος ὤργισθη, ὁ οὐ-
 ρανὸς ὡς δένδρον ἐσειέτο, καὶ αἱ ἄνω δυνάμεις δυνατῶς
 ἐσαλεύθησαν, καὶ ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ μεγάλαι ἠκούον-
 το· καὶ εὐθείως ἐκρημάσθησαν εἰς τὸν αἴρα ὁ, τε Βασιλεὺς,
 καὶ Κρίσπος ὁ ἔπαρχος· καὶ ἐφώναζεν ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν
 Ἅγιον· Κύριέ μου Χαράλαμπε δικαίως ἔπαθον, δεήθητι
 Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου νὰ με λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν παιδείυσιν,
 καὶ νὰ γράψω τὸ ὄνομά του εἰς ὅλας τὰς πόλεις νὰ τὸν
 δοξάζουσι. Τότε ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως
 Γαλλὴν ὀνόματι, καὶ λέγει του· πιστεύσον εἰς τὸν Κύριον,
 νὰ σε λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ δεινὰ ὡς οἰκτιρῶν καὶ πανάγα-
 θος, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶναι μόνος θεὸς ἀδιάδοχος· τότε
 προσεκύνησε τὸν Ἅγιον λέγουσα· παρακάλεσον τὸν Κύριον
 νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ ταῖς ὀδύνας τὸν πατέρα μου, καὶ εἰ μὲν
 πιστεύσῃ, ἤδη καλῶς, εἶδὲ κἀν σε κἀμνει μετὰ θανάτου

τέλειον· προσευξαμένου λοιπόν τοῦ ἁγίου, ἔπαυσε τοῦ Θεοῦ ἡ ἀγανάκτησις, καὶ κατέβησαν εἰς τὴν γῆν ὁ Βασιλεὺς μετὸν ἑπαρχον· καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ παλάτιον, ἔκαμαν τρεῖς ἡμέρας συλλογιζόμενοι τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν· ἡ δὲ θυγάτηρ τοῦ Βασιλέως εἶδεν ὄραμα, καὶ τὸ ἀνέφερε πρὸς τὸν Ἅγιον, οὕτω λέγουσα· ἐφάνη μοι πῶς εὐρέσθην εἰς ἓνα περιβόλι ὠραιότατον μετὰ δένδρα εὐωδέστατα, καὶ βρύσιν εὐμορφον, καὶ ἦσαν πλησίον ὁ Πατήρ μου μετὸν ἑπαρχον· ὁ δὲ φύλαξ τοῦ Παραδείσου ἐδίωξεν αὐτοὺς μετὰ πυρίνην ῥάβδον, καὶ ἐμένα ἐσύκωσε, καὶ μετὰ ἔβαλε μετὰ τιμῆς, καὶ λέγει μοι· ἐσένα ἐδόσθη ἡ κατοικία αὕτη καὶ τοῖς ὁμοίοις σου, νὰ συνευφραίνεσθε πάντοτε· αὐτὰ εἶδον, καὶ παρακαλῶ σε διδάσκαλε νὰ μοῦ εἰπῆς τὴν ἐξήγησιν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τὸ περιβόλι ὅπου εἶδες, εἶναι τῶν δικαίων ὁ Παράδεισος, καὶ σὲ ἔβαλε μέσα ὁ Δεσπότης Χριστὸς, διατι τὸν ἐπίστευσας· τὸν δὲ πατέρα σου καὶ τὸν ἑπαρχον ἐδίωξε, διατι μέλλουν νὰ ἀποστατήσουν, νὰ μᾶς κακοποιήσουν οἱ ἀχάριστοι· οὕτως εἶπε· καὶ μετὰ ἡμέρας τριάκοντα, ἐπροσκάλεσεν ὁ Βασιλεὺς τὸν Ἅγιον, καὶ λέγει του· θυσιάσον εἰς τοὺς Θεοὺς νὰ κάμῃς τὸν λόγον μου, καὶ νὰ τιμήσῃς τὸν λόγον σου· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· τὰ λόγια σου εἶναι πικρὰ καὶ ἀσύνητα, καὶ δὲν πρέπει νὰ σοῦ ὑποταχθῶ ὡς δοῦλος Θεοῦ καὶ ὑπήκοος· ὀργισθεῖς οὖν ὁ Βασιλεὺς, ἐπρόσταξε καὶ τοῦ ἔβαλον χαλινάρι εἰς τὸ στόμα, ὡσπερ νὰ ἦτον ζῶον ἄλογον, καὶ τὸν ἐπόμπευον εἰς ὅλην τὴν πόλιν μετὰ πολλὴν καταφρόνησιν· ὁ δὲ Ἅγιος ἠύχετο λέγων· Δέσποτα Κύριε ὅπου ἔπλασας τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐτίμησας κατὰ τὴν εἰκόνα σου καὶ ὁμοίωσιν, ἐπίβλεψον εἰς τὴν μακίαν ταύτην καὶ ἀπειλὰς τοῦ τυράννου, ὅτι ταῦτα πάσχω διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον· ἡ δὲ Γαλήνη ἐσυμβούλευε ὥραν πολλὴν τὸν πατέρα της νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ὅπου ὠμολόγησε διὰ νὰ μὴ κολασθῇ αἰώνια· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀσύνητος οὐδὲν ὠφελήθη, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐτάπη,

καὶ τὴν ἐπρόσταξε νὰ θυσιάσῃ τὰ εἰδωλά· αὐτὴ δὲ ἡ πάνσοφος διὰ νὰ τὸν ἐμπαίξῃ, τοῦ ἔταξε νὰ τὰ προσκυνήσῃ, καὶ ἀπελθούσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος εἶπεν εἰς τοὺς Ἱερεῖς, δεήθητε τοὺς θεοὺς νὰ δεχθῶσι τὴν προσευχὴν μου, ὅπου τοὺς ὕβρισα· οἱ δὲ εβόησαν· ὁ μέγας θεὸς Ζεὺς, καὶ ὁ κραταῖος Ἀπόλλων, οἱ ποιηταὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, συγχωρήσατε τὴν Δέσποιαν Γαλήνην διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Πατρὸς τῆς· ἡ δὲ μακαρία ἔδραξε τὸν Δία λέγουσα· εἴαν εἶσαι θεὸς, πῶς δὲν γνωρίζεις τὴν γνώμην μου, καὶ τὸν ἔρριψε κάτω, καὶ ἐσυντρίφθη· τότε ἄρπασε καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ λέγει του· ἔλα κάτω, καμπούρη, σαπρόγηρε, τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀπώλεια· καὶ ἐγκρεμίσασα αὐτὸν καὶ ἄλλα λδ'· εἰδωλά, ἀπῆλθον οἱ Ἱερεῖς εἰς τὸν Βασιλέα λέγοντες· τῶρα μέλλει νὰ χαθῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ σβύσῃ ὁ ἥλιος, ὅτι οἱ θεοὶ μας διεβράβησαν, καὶ ἀπέθανον, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου τοὺς ἐγκρεμίσε· λέγει τοὺς ὁ Σεβῆρος· εὐρῆτε πενήντα μαστόρους νὰ τοὺς ἀποκαταστήσουν τὴν νύκτα, νὰ τοὺς στήσουν εἰς τὸν τόπον τους, νὰ μὴ μᾶς γελοῦν οἱ Γαλιλαῖοι, πῶς οἱ θεοὶ μας ἐσυντρίφθησαν· καὶ οὕτως ἐποίησαν· καὶ τὸ πρῶτ' εἶπασι τῆς Γαλήνης, ἐλθὲ Δέσποινα νὰ ἰδῆς πῶς οἱ θεοὶ ἀνεστάθησαν· ἡ δὲ ἀπελθούσα καὶ ἰδοῦσα τὴν ἀναχώνευσιν, ἐγνώρισε τὴν πονηρίαν καὶ λέγει· ἄς μὴ ἀμελήσω νὰ συντρίψω νεωτέρους θεοὺς· καὶ εἶπε ταῦτα πρὸς τὰ ξόανα· ἀπὸ νεκρῶν ἀναστάντες, ὡς νεκροὶ πάλιν καταποντίσθητε· ταῦτα εἶποῦσα ἐγκρεμίσθησαν ἅπαντα.

Ταῦτα πάλιν ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ λέγει πρὸς τὴν Γαλήνην· τί ἔκαμες μαρωτάτη; ἡ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐπειδὴ εἶστε ἀνόητοι, καὶ τοὺς νομίζετε θεοὺς, τοὺς ἐγκρεμίσκα· καὶ εἴαν ἔχῃς καὶ ἄλλους, νὰ τοὺς κάμω τὰ ὅμοια, διὰ νὰ γνωρίσετε τὴν πλάνην σας, νὰ μὴ ἐλπίζετε εἰς αὐτοὺς, ὅπου δὲν δύνανται νὰ ὠφεληθῶσι τοὺς εἰς αὐτοὺς πιστεύοντας, μήτε τοὺς μισοῦντας αὐτοὺς, νὰ φονεῦσασι· τότε θυμωθεὶς ὁ Τύρανος, ἐπρόσταξε διὰ ὕβριν τοῦ

μάρτυρος να τὸν παραδώσουν μιᾶς χήρας γυναικὸς να τὸν φυλάξῃ εἰς τὸν οἶκόν της· καὶ καθὼς ὑπῆγεν ὁ Ἅγιος, ἀκουμπήσας εἰς ἓνα στύλον ξηρὸν, ἐβλάστησεν (ὡς τοῦ θαύματος) ἐκεῖνος ὁ στύλος, καὶ ἔκαμε τόσους κλάδους, ὅπου ὅλον τὸν οἶκον ἐσκέπασεν· ἡ δὲ γυνὴ ἰδοῦσα τοιοῦτον παρὰδοξον, προσεκύνησε τὸν Ἅγιον λέγουσα· ὕπαγε ἀπὸ τὸ σπῆτί μου Κύριε, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία νὰ εἶσαι πλησίον μου· ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· μὴ φοβοῦ γύναι, ἀλλὰ πίστευε εἰς τὸν Κύριον, ὅς τις εἶναι Θεὸς αἰνετὸς καὶ εὐσπλαγγνος· τῇ ἐπαύριον ἰδόντες τῆς γυναικὸς οἱ γείτονες τοιοῦτον δένδρον μεγάλον εἰς τὸ δωμάτιον με ἄνθη καὶ καρπὸν, ἐθαύμασαν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν Ἅγιον διδάσκοντα, καὶ τὸν ἠρώτων, εἰ ἂν αὐτὸς ἦτον ὁ Χριστὸς· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· δούλος εἶμαι τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ με τὴν χάριν αὐτοῦ ποιῶ τὰ θαυμάσια· τότε ἡ γυνὴ εἶπε πρὸς αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσιν, ἐγκωμιάζουσα τὸν Ἅγιον, καὶ πάντες τὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ πιστεύσαντες εἰς τὸν Χριστὸν ἐβαπτίσθησαν· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνήγγειλαν τωὺς τοῦ Βασιλέως αὐτὸ τὸ τεράστιον, καὶ θαυμάζοντες ὅλοι, εἶπεν ὁ ἑπαρχὸς· πρόσταξαι Βασιλεῦ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, νὰ μὴ κάμῃ καὶ ἄλλα τέρατα, νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστὸν περισσότεροι· ὁ δὲν ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν· τὴν ὁποίαν λαθὼν ὁ Ἅγιος ὑπήγειν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ψάλλων τὸ, Ἐλεον, καὶ κρίσιν ἄσομαί σοι Κύριε· καὶ φθάσας ἐκεῖ, καὶ ὑψώσας πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, οὕτως ἤΐξατο· εὐχαριστῶ σοι Κύριε ὁ Θεός μου πάντοτε, ὅτι ἐλεήμων ὑπάρχεις καὶ φιλόανθρωπος· ἐσύ παντοδύναμε ἐπάταξας τὸν ἐχθρὸν μας Διάβολον· καὶ πατάξας τὸν Ἄδην, ἐλύτρωσας ἀπὸ τὸν θάνατον τὸ ἀνθρώπινον γένος· μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου· ταῦτα προσευχομένου τοῦ μάρτυρος, οἱ οὐρανοὶ ἠνεώχθησαν, καὶ ἦλθε πρὸς αὐτὸν μετὰ πλήθους Ἀγγέλων ὁ Κύριος, καὶ λέγει του· ἐλθέ προσφιλέστατε, καὶ ἡγαπημένε μου Χαράλαμπε, ὅπου διὰ τὸ ὄνομά μου

www.tetzaruiturgic.ro

τοσοῦτον ἑκακοπαθήσας· ζήτησόν μοι εἴ τινα χάριν θέ-
 λεις, γὰ σοῦ ἐπακούσω δοῦλέ μου· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· καὶ
 τοῦτο μέγαλον μου χάρισμα εἶναι, ὅπου ἤξιωσθην γὰ ἰδῶ
 τὴν φοβερὰν δόξαν τῆς παρουσίας σου· πλὴν ἐπειδὴ ἡ ἀ-
 γαθότη σου μὲ προσταΐσσει γὰ σοῦ ζητήσω αἴτησιν, πα-
 ρακαλῶ τὴν Βασιλείαν σου γὰ μου κἀμης ταύτην τὴν χά-
 ριν· εἰς ὅποιον τόπον εὔρεσθῆ κομμάτι ἀπὸ τὸ λείψανόν
 μου, καὶ εἰς ὅποιαν χώραν μὲ θέλουν ἐορτάζει, γὰ μὴ γένη
 ποσῶς πείνα, οὔτε πανοῦκλα γὰ θανατώνῃ τοὺς ἀνθρώ-
 πους ἄωρα· οὔτε πονηρὸς ἀνθρώπος γὰ βλάβη τὸς καρ-
 πούς, ἀλλὰ γὰ εἶναι εἰρήνη σταθιερὰ, ψυχῶν σωτηρία, καὶ
 σωμάτων ἰασις, πλῆθος σίτου, οἴνου καὶ ἐλαίου, καὶ τε-
 τράποδα, καὶ ἄλλα χρειαζόμενα· καὶ ὅς τις ἔχει τὸ μαρ-
 τυρίόν μου, καὶ μνημονεῦει με, γὰ μὴ ψοφήσῃ τὸ βόδι του,
 μήτε ἄλλο τετράποδον, μήτε ἡ ψυχὴ του γὰ λάβῃ τινα κα-
 κὸν πώποτε· ἐπειδὴ σάρκα καὶ αἷμά εἰσι ποίημα τῶν ἀ-
 χράντων χειρῶν σου· καὶ συγχώρησον τὰς ἀμαρτίας αὐ-
 τῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, καὶ φυλάττε ὑγιῆ τὰ
 βόδια τους γὰ γεωργοῦσι τὴν γῆν, γὰ ἀπολαμβάνουν τοὺς
 καρπούς ἀφθονα, γὰ σὲ δοξάζουσι· λέγει τον ὁ Κύριος·
 γὰ γένη τὸ θέλημά σου δοῦλέ μου· καὶ τότε ὁ μὲν Κύριος
 ἀνῆλθεν εἰς οὐρανοὺς, ὁ δὲ Ἅγιος παρέδωκε τὴν ψυχὴν ἐν
 εἰρήνῃ χωρὶς γὰ τὸν κόψῃ ὁ δήμιος· ἡ δὲ μακαρία Γαλήνη
 ἐνταφίασεν εἰς χρυσὸν σεντοῦκι τὸ Ἅγιον λείψανόν του μὲ
 πολῦτιμα μύρα καὶ ἀρώματα.

Τὸ ὅποιον πανσεβάσμιον καὶ Ἅγιον λείψανον τοῦ ἀγίου
 τούτου, διεμοιράσθη πανταχοῦ εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους Χρι-
 στιανοὺς χάριν εὐλαβείας, ἀλεξητήριον τῶν δεινῶν, καὶ ἰα-
 τρεῖον ἄριστον πάσης νόσου, καὶ ἀσθενείας· ἡ δὲ ἀγιωτά-
 τη καὶ πάντιμος αὐτοῦ Κάρα εὐρίσκειται τὴν σήμερον εἰς
 τὴν ἀγιωτάτην ἐπισκοπὴν τῶν Σταγῶν, εἰς τὸ σεβάσμιον
 καὶ Ἱερὸν Μοναστήριον, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀγίου
 Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ὅπου εἶναι
 εἰς τὰ Μετέωρα, καὶ κατ' ἐκάστην τελεῖ πάμπολλα, καὶ

παραδόξα θαύματα· ιατρεύει νόσους πολυειδείς τῶν μετὰ πίστεως καὶ πόθου προσιόντων· ἐξαιρέτως δὲ φυλάττει ἀμολύντους καὶ ἀνεπηρεάστους ἀπὸ τὴν λοιμικὴν νόσον, ἥγουν ἀπὸ τὴν πανοῦκλαν, ἐκείνους ὅπου μὲ πόθον καὶ πίστιν ἀδίστακτον φέρουν ταύτην τὴν ἁγίαν Κάραν εἰς τὰς πόλεις καὶ χώρας των, καὶ εἰς τὰ ὀσπήτιά τους, καὶ μὲ εὐλάβειαν τὴν κατασπάζονται κάμνοντες πρῶτον ἀγιασμόν· καὶ οὕτω τῇ τοῦ Θεοῦ βοήθειᾳ, καὶ τῇ χάριτι τοῦ Μεγαλομάρτυρος διαφυλάττονται ὑγιεῖς καὶ ἀπείρακτοι ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἀσθενείαν. Οὕτω δοξάζει, καὶ τιμᾷ ὁ Θεὸς ἐκείνους ὅπου κηρύττουν παρρησίᾳ τὸ Ἅγιόν του ὄνομα ἐνώπιον Βασιλέων καὶ Τυράννων ἀπίστων, καὶ χύνουν τὸ αἷμά τους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον τοὺς δοξάζει καὶ τοὺς μεγαλύνει, καὶ δίδει τὴν χάριν του εἰς τὰ Ἅγιά τους λείψανα, διὰ νὰ κάμνουν παράδοξα θαύματα· καὶ εἰς τὸν ἄλλον νοερὸν κόσμον τοὺς συναρτιζομένους μὲ τοὺς αὐτοὺς Ἀγγέλους, τοὺς κάμνει συγκληρονόμους τῆς Βασιλείας του, διὰ νὰ χαίρουσιν αἰωνίως εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ, εἰς τὰς αἰωνίους σικηναῖς, ἐν τῷ ἁγιωτάτῳ χορῷ τῶν πρωτοτόκων, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ἧς γένοιτο πάντα ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡς πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Ὡδὴ Ζ'. Οἱ παῖδες ἐν Βαβυλῶνι.

Προσομιλῶν ταῖς βασάνοις, καὶ τῷ περὶ λιπαινόμενος, ἀθλοφόρε Χριστοῦ, ὡς χρυσίου εὐροζότερος γέγονας, καὶ ἱερὸν ἀνάθημα, ἀληθῶς ἐχηρημάτισας.

Τῶν προσευχῶν σου τῇ δρόσῳ, παρανομούντων ἢ κάμνος, κατεσθέσθη σαφές, καὶ ἐρρύσθη μελωδῶν τῷ ποιήσαντι, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.

Τῆ παρατάσει τῶν ἀδελφῶν, θεοφρον ἐφάνης ὑψίστατος, συσκιαζόν πιστοὺς, ἐκ φλογώδους ἀμαρτίας κραυγάζοντας· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν.
 Θεοτοκίον.

Ἡ τὴν χαρὰν δεξαμένη, ἐν τῇ πανάγνω νηδυῖ σου ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου πλήρωσον, τὰ κατηφῆς διώκουσα τῶν παιδῶν, Ἄειπάρθενε.

Ἄλλος. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Ἀ νυμνοῦμέν σε βοῶντες, χαίροις ἐνδοξε, μάρτυς ΧΑΡΑΛΑΜΠΕΣ· τὴν θείαν Κάραν σου γὰρ, ἡμῖν σὺ δεδώρησαι ὡς κρήνην βρῦουσαν, πλουτοῦτον ἄσυλον, τὸν τὰς ψυχὰς εὐφραίνοντα, τῶν πιστῶς σε δοξαζόντων.

Μεγαλύνομεν τοὺς ἀδελφούς σου, θεσπέσιε μεγαλομάρτυς Χριστοῦ, καὶ τοὺς ἀγῶνας τοὺς σοὺς· εἰδώλων σεβάσματα γὰρ καταβέβληκας, καὶ κατήγησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἔπαρσιν, παναοίδιμε γενναίως.

Ὡς φωστήρ ἀεילהπέστατος ἀνέτειλεν, ἡμῖν ἡ Κάρα σε, τῆς πλάνης τῆς ζοφεράς, κινδύνων καὶ θλίψεων ἡμᾶς ἐξάιρουσα, νοσημάτων τε τῶν ὀλεθρίων ῥύεται, καὶ δωρεῖται τὴν ὑγίαν.

Θεοτοκίον.

Ἀ νατέταλκεν ὁ μέγας, καὶ ἀνέσπερος Ἥλιος πᾶσι βροτοῖς, ἐκ τῆς νηδύος τῆς σῆς, καὶ πάντας ἐφώτισε φωτὶ τῆς γνώσεως, τοὺς κραυγάζοντας, εὐλογημένος πάνανγε, ὁ καρπὸς τῆς σῆς κοιλίας.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

ᾠδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τῆς ὀσίαις.

Ταῖς ῥοαῖς τῶν αἱμάτων ἐπισταζόμενος, τῶν στιγμάτων τῷ κάλλει ὠραϊζόμενος, τῷ νικητικῷ, εὐπρεπῶς διαδήματι, κεκαλλωπισμένος, Θεῷ παρέστης μάρτυς.

Τῶν βασάνων τὰ πλήθη οὐ κατεκάλυψαν, τὴν ἀνδρείαν σου μάρτυς καὶ γενναιότητα, ἢ τῶν διωκτῶν, οὐκ ἠμαύρωσεν ἔνστασις, σοῦ τὴν λαμπρατάτην, θεόφρον καρτερίαν.

Γερεῖς τε καὶ μάρτυς ἀκατάγωντος, στρατιώτης γενναῖος, καὶ στύλος ἀσειστος, ἔρεισμα πιστῶν, ἀσεβείας ἀντίπαλος, ὄντως ἀνεδείχθης θεόφρον ἀθλοφόρε.

Θεοτοκίον.

Ο τὰ πάντα ποιήσας θεῖω βουλήματι, βουληθεῖς ἐν γαστρί σου ὤκησεν ἄχραντε, ρεύσαντας ἡμᾶς, ἀναπλάσαι βουλόμενος, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

"Ἄλλος. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Μέγας ἀρωγὸς τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ ρύστης ἐκ τῶν κινδύνων ἀναδέδειξαι, πάνσοφε Χαράλαμπες· ρύεσαι γὰρ πάντοτε, πάντας τοὺς προστρέχοντας, τῇ σεπτῇ Κάρᾳ σου, καὶ λύσιν τῶν κακῶν αἰτουμένου, καὶ ὑπερυψοῦντας Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εστῆς ἐν σταδίῳ τοῦ Σεθήρου, στερέμνιος οἷά περ ἀδάμας τις, στύλος τ' ἀπερίτρεπτος, ἐνδοξε Χαράλαμπες, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας θεὸν καὶ ἀνθρῶπον, καὶ ὅλων οὐχ' ὑπέκλινας μάκαρ, ταῖς τῶν παλαμναίων θωπείαις θυμοβόροις.

Λῦσον ταῖς σειραῖς μου τῶν παισμάτων, ὑμνοῦντος τὴν Κάραν σου Χαράλαμπες, τὴν αἰεὶ πηγάζουσιν, νάματα ἰάσεων, ἀμπλακημάτων ἄφεσιν ἐμοὶ δωρούμενος, δεινῆς τε ἀπολύτρωσιν νόσου, σὲ ὑμνολογοῦντι εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ρόδον ἐν ἀκάνθαις εὐρηκῶς σε, καὶ ἀνθὸς ἐν ταῖς κοιλάσι τὸ πανεύσομον, κρῖνόν τε πανάσπιλον, Δέσποινα θεόνυμφε, ὃ σὸς Νυμφίος ἀνωθεν ἐν σοὶ ἐσκήνωσε, καὶ κόσμον εὐωδίασε πάντα, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ῥδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Οὐ πῦρ, οὐ ξίφος, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, οὐ διωγμὸς, οὐ θλίψις, ἢ λιμὸς, οὐδὲ κίνδυνος, ἢ βασάνων παντοίων

ἐπίνοια, ἴσχυσε τῆς ἀγαπῆς ὄντως χωρῖσαι σε, τοῦ πεπονηκότος, ἀδελφὰ ἀξιοθαύμαστε.

Εσμοῖς ὀνύχων τοὺς τῆς νεκρώσεως, ἀποβαλὼν χιτῶνας ταῖς στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, σεαυτὸν ἀβλοφῶρε ἐκόσμησας· ὅθεν, σὺν παρρησίᾳ, μάρτυς ἀήττητες, πάντων τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ χαίρων παρίστασαι.

Χαρᾶς καὶ πλήρης θείας λαμπρότητος, παρεκτικῆ ἢ μνήμη σου τῷ κόσμῳ ἀνέτειλε, τῶν παιδῶν τὸν χεῖμῶνα διώκουσα, πάντας φωταγωγοῦσα· ἦν ἐορτάζοντες, σχοίημεν πταισμάτων ἰλασμόν ταῖς ἰκεσίαις σου.

Θεοτοκίον.

Παιδῶν κλυδώνιον συνταράσσει με, καὶ τῶν κακῶν βυθίζει· τρικυμία πανάμωμε, κυβερνήτην Χριστὸν ἢ κυήσασα· χεῖρά μοι βοηθείας, ἔκτεινον σῶσόν με, μὴν προστασία τῶν πιστῶν μακαριζόντων σε.

"Ἄλλος. "Ἄπας γηγενής.

Α"παντες πιστοὶ, τῇ Κάρᾳ προσελθόμεν τοῦ σεπτοῦ μάρτυρος, πάντων ὁ δεσπότης γάρ, μεγίστην χάριν ταύτην παρέσχετο· ὅθεν ἐλαύνει δαίμονας, παύει νοσήματα, καὶ δωρεῖται πᾶσι τοῖς προσψαύουσιν, εὐεξίαν καὶ ῥῶσιν καὶ ἔλεος.

Τῇ καὶ οὐρανός, ἐξίστανται σήμερον ἐπὶ τὰ θαύματα, τοῦ μεγαλομάρτυρος· δαιμόνων στίφη γάρ ἐκδιώκονται, καὶ τοῖς νοσοῦσι δέδοται ῥῶσις τοῦ σώματος, καὶ λοιμῶδης νόσος καταπαύεται, τῇ προσψαύσει τῆς Κάρας σου ἐνδοξε.

Στῶμεν εὐλαβῶς, ἐν αἴῳ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ προσκυνήσωμεν, Κάραν τὴν σεβάσμιον, τὴν ὄντως θείαν καὶ ἀξιέπαινον, τὴν φοινηχθεῖσαν αἵματι τοῦ θείου μάρτυρος, καὶ τελοῦσαν θαύματα παραδόξα, ὡς στεφθεῖσαν χειρὶ παντοκράτορος.

Θεοτοκίον.

Κοίμους παρ' ἡμῶν, προσδέχου θεόνυμφε θεοχαρίτωε. Μῆτερ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ τὴν σὴν χάριν ἀντιδεῶν.

ρησαι, τοῖς εὐλαβῶς σε μελεποῦσιν ἡμῖν τοῖς δούλοις σου· τὸν Χριστὸν δέ, ὃν ἀρρήτως τέτοκας, ἡμῖν ἴλεων Κόρη ἀπέργασαι.

Κατάβασια. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ενθὲως πυρσευόμενος, τῷ πόθῳ τοῦ παντάνακτος, τὸν ὑπερήφανον ὄφιν, ἀνδρείως μάκαρ καθεῖλες, καὶ Τύραννον ἀπάνθρωπον, Σεβήρον τὸν παράφρονα, ἠλεγξας ὡς Χαράλαμπες, καὶ μισθὸν ἐκομίσω, παρὰ τοῦ πάντων Δεσπότου.

Θεοτοκίον.

Μαρία καταφύγιον, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, φύλαττε, σκέπε σούς δούλους, ἐκ πάσης βλάβης ἀτρώτους, κινδύνων τ' ἐξελοῦ ἡμᾶς, τοὺς πόθῳ εὐφημοῦντάς σε, καὶ πάσης περιστάσεως, ταῖς σαῖς πρεσβείαις χρωμένη, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου.

Ἐν τοῖς Αἴνοις. Πᾶσα πνοή. Ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. Ἦχος Α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Οὐκ εἰς τῆς Ἑλλάδος νῦν παῖδες δεῦτε συνδράμετε, καὶ τὴν τιμίαν Κάραν κατασπάσασθε πάντες, τοῦ Θεοῦ Χαράλαμπους τὴν τὸν Χριστὸν, ἐν σταδίῳ κηρύξασαν, καὶ ἀπελέγξασαν πλάνην τῶν δυσσεβῶν, καὶ τὸν κτίστην μέγαλύνασαν.

Τοῖς οὐρανίοις Ἀγγέλοις νῦν συνηρίθμησαι, καὶ παρεξῶς Τριάδι, τῇ ἀγίᾳ Τρισμάκαρ, αὐτὴν καδικτεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τιμώντων σου, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, καὶ τῶν δεινῶν, αἰτουμένων ἀπολύτρωσιν.

Λαμπροφανής καὶ πανένδοξος ἀνατέταλκεν, ἐν τῇ Ἑλλάδι πάση, ἡ πανέορτος μνήμη, τοῦ Θεοῦ Χαράλαμπους· διὸ περ λαμπρῶς ἐορτάζει κατέχουσα, τὴν πανσεβάσμιον Κάραν, τὴν τὸν Χριστὸν, ὡς Θεάνθρωπον κηρύξασαν.

Δόξα. Ἦχος Πλ. Α'.

Ωσπερ ἀλάβαστρον πλήρες, ἡ τιμία σου Κάρα Θεσπέσιε προχέει, οἷόν τι μύρον πολύτιμον τὰ ἰάματα, τοῖς τε

πιστοὺς εὐωδιαῖζει σαρκασίως, καὶ τοὺς μετὰ πίστεως αὐ-
τῇ προσιόντας τῶν δεινῶν ἀπαλλάττεται· τὴν δυσώδη τε
πλάνην καὶ νόσους παντοίας, καὶ τὴν πανώλη λοιμικὴν
καταπαύουσα, εὐρωστίαν δωρεῖται πᾶσι, καὶ εἰρήνην καὶ
μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοται δὲ καὶ Ἅγιον Ἐλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος.

Ῥδὴ γ' καὶ ς'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον, Ἦχος Βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος.

Στίχ. Εἰσάκουσον ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πρὸς Τιμόθεον Β'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι.

Ἄλληλουῖα. Ἦχος Δ'.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος, ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Τ Ε Λ Ο Σ:

